

Азъ едва не извиквамъ трогнатъ, по дългогодишенъ навикъ:

— Магда, любима моя...

Азъ искамъ да разбера какъ ще свърши. Мжча се надъ този въпросъ и не мога да измисля нищо. Умътъ ми, може би отъ алкохола, не иска да работи. Тжпъ като изхабенъ ножъ. Или това е нѣкаква умствена преумора? Незнамъ, но за първи пжтъ безсилието влива отровнитѣ капки на злоба къмъ себе си и къмъ всички хора въ душата ми. Азъ се чувствавамъ така уморенъ, отвратенъ, смазанъ, развинтенъ, че се боя за главата си.

*

— Ти си сждбата! — каза веднажъ Таня.

Ехъ, ако бѣше така! Тогава не би имало сждба.

Спускамъ се бавно по стълбитѣ, а искамъ да бързамъ. По-скоро, тамъ, при Магда... Азъ съмъ сждбата!

Но на площадката на втория етажъ стои... Дана!

Тя се е спрѣла да почине. Като ме вижда, бледа, болезнена усмивка минава по устнитѣ ѝ. Лицето ѝ все така заострено, но струва ми се, безъ онзи изразъ на сломеностъ — както когато бѣше въ леглото.

Азъ трепвамъ отъ изненада. Презъ ума ми минава свѣт-кавица — ето още една фаталностъ! Сега ли трѣбваше да се срѣщнемъ? На ти — азъ съмъ сждбата! неволно про-ронвамъ.

— А, Дана!

Дана ми стиска ржката. И азъ несъзнателно стискамъ нейната. Тя още запѣхтена, казва:

— Не ме ли очаквашъ? — И прибавя: — И ти си отслабналъ много. Де отиваше?

Трудно ми е да ѝ кажа направо. Не че се чувствамъ виновенъ. Но неловко е. Тя идва първи пжтъ следъ болестъта. Все пакъ азъ не я лжжа нито за мигъ.

— Щѣхъ да отида да видя Магда...

Тя ме поглежда съ очудване. Азъ бързамъ да прибавя, но и нейниятъ въпросъ звучи едновременно.

— Болна ли е?

— Тя е храчила кръвъ!... И не иска ни да яде, ни да се лѣкува. Дори тя изпѣдила доктора.

— Но, Ваню, иди, иди тогава! Азъ мога да дойда и други пжтъ. Щомъ се оправя съвсемъ... Отивай веднага, още сега — казва развълнувано Дана.

Азъ не възразявамъ. Ние тръгваме заедно. Нейния пжтъ е сжщо натамъ. Тя върви още като болна, съвсемъ бавно.